

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

ALEXANDRA BRACKEN

ZVIAŽ SVOJ OSUD S MOJÍM

L RE

ALEXANDRA BRACKEN

Pandora
www.pandora.com

2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná alebo prenášaná v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, elektronickými alebo mechanickými, vrátane fotokopírovania, nahrávania alebo prostredníctvom akéhokoľvek systému na ukladanie a vyhľadávanie informácií, bez písomného súhlasu vydavateľa.

LORE

Copyright © 2021 Alexandra Bracken

All rights reserved

Translation © 2023 by Mgr. Lenka Martinková

Cover © 2021 by Billelis, Marci Senders, Disney

Map © Disney

Photo of A. Bracken © Captured Moments by Rita & Company

Illustrations © Shutterstock, Depositphotos, Disney

Slovak Edition © 2023 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-091-1

ISBN 978-80-8247-092-8 PDF

ISBN 978-80-8247-093-5 EPUB

ISBN 978-80-8247-094-2 MOBI

Pre moju grécku rodinu. Σας αγαπώ όλους.

ŽIJÚCE RODINY

ROD KADMOS - KADMISOVCI

Nositelia znaku hada

Povýšený Hnevom, znovuzrozeným Áresom

ROD ODYSSEUS - ODYSSEUSOVCI

Nositelia znaku trójskeho koňa

Povýšený Strážcom srdca, znovuzrozenou Afroditou

ROD THÉSEUS - THÉSEUSOVCI

Nositelia znaku Minotaura

ROD ACHILLES - ACHILLESOVCI

Nositelia znamenia bojovníka

ROD PERSEUS - PERSEUSOVCI

Nositelia znamenia Gorgóny

Povýšený Privolávačkou vln, znovuzrozeným Poseidónom

MŔTVE RODINY

ROD MELEAGER - MELEAGEROVCI

Nositelia znamenia kalydónskeho kanca

ROD BELLEROFÓN - BELLEROFÓNOVCI

Nositelia znaku Pegasa

ROD JÁSON - JÁSONOVCI

Nositelia znamenia barana

ROD HERAKLES - HERAKLESOVCI

Nositelia znamenia nemejského leva

Povýšený Hedonistom, znovuzrozeným Dionýzom

Pán oblohy stál jasne proti pádu
súmraku a hovoril: Počúvajte ma, pokrvní dediči
hrdých mužov, ktorí sa odvážili do
temnoty, aby zabili príšery a kráľov minulosti.
Zvolávam vás na posledný Agón, aby ste si
vydobyli svoju večnú slávu. Deväť bohov ma
zradilo a teraz sa dožadujem krutej pomsty.
Počas siedmich dní na prelome siedmich rokov
budú kráčať ako smrteľníci. Vy a všetci
vaši dediči odteraz, môžu prelomiť svoju vlastnú
cestu osudu a zmeniť svoju niť života na
nesmrteľné zlato. Odhaľte svoju silu a schopnosti
a ja vás odmením úlohou
a nesmrteľnou mocou boha, ktorého krv zafarbí
vašu odvážnu čepel. Za túto šancu žiadam veľa.
Zhromaždiť sa v pupku známeho sveta
a začať loviť, keď sa zrodí deň.
Tak to bude až do posledného dňa,
keď zostane ten, kto je pretvorený v celok.

Zeus v Olympii,
preložil Kreon z rodu Odysseusovcov

Zobudil sa. Pod ním drsná zem, v ovzduší pach krvi.

Jeho telo sa zotavovalo pomalšie ako myseľ. Neželané pocity ho pálili, pokožka sa napínala ako čerstvo vypálená hlina.

Rosa z trávy prenikla zadnou stranou tenkého modrého rúcha a po bosých nohách a chodidlách sa rozprskla špina. Od hlavy až po päty ním prešla ponižujúca triaška. Prvýkrát po siedmich rokoch mal zimomriavky.

Smrteľná krv, ktorá v ňom prúdila, bola ako blato v porovnaní s tekutým slnečným svetlom ichoru, krvi bohov, ktorý spálil všetky stopy jeho smrteľnosti a pustil ho späť do sveta. Sedem rokov sa preháňal po blízkych i vzdialených krajinách, rozdúchaval oheň v krutých srdciach zabitakov, roznecoval uhľíky konfliktov v plamene. Bol samotným hnevom.

Znovu cítiť hranice tela... byť vliaty späť do tejto slabej nádoby... bolo to také mučenie, až mu bolo ľúto starých bohov. Túto ohavnosť už prežili dvesto dvanásťkrát.

On to neurobí. Toto bude jeho posledná skúsenosť so smrteľnosťou.

Jeho zmysly boli otupené, ale aj napriek tomu spoznal mesto a jeho veľký park. Vôňa pokosenej trávy sa miešala so slabým zápachom odpadových vôd. V blízkosti začul zvuk dopravy. Elektrický, nepokojný pocit jeho žíl hlboko pod ulicou.

Kútiky úst sa mu čudne rozťahli, nútil sa spomenúť si, ako sa má usmievať. Kedysi, v jeho smrteľnom živote, to bolo jeho mesto. Ulice mu ponúkali bohatstvo a chamtivci mu predávali kúsky moci. Manhattan pred ním kedysi kľáčal a pokľakne znova.

Zvrtol sa, spravil podrep. Keď si bol istý svojimi končatinami, pomaly sa zdvihol do svojej plnej výšky.

V riekach okolo neho tiekla temná krv. Z okraja krátera naňho cívelo mladé dievča nevidiacimi očami. Z tváre mala strhnutú masku a v hrdle mala stále zapichnutý nôž. Hlava muža, odrezaná od tela, mala na sebe masku koňa. V bezvládnej ruke, ktorej chýbali prsty, balansovala dýka.

Napravo od neho sa ozval slabý šuchot krokov. Siahol po meči. Nemal ho už pri sebe. Spod tieňa blízkych stromov vystúpili tri postavy. Tváre mali zakryté bronzovými maskami podoby hada. Prešli po vydláždenej ceste medzi nimi.

Jeho smrteľná pokravná línia. Rod Kadmos. Prišli si ho vyzdvihnúť, svojho nového boha.

Natiahol krk, až mu zapraskal a sledoval, ako sa k nemu blížia. Lovci boli ohromení, a to ho tešilo. Jeho predchodca, posledný nový Áres, nebol hoden úlohy boha vojny. Pred siedmimi rokmi mu bolo nevýslovným potešením zabiť ho a nárokovať si jeho rodové právo.

Najvyšší z troch lovcov vykročil vpred. Belen. Nový boh pobavene sledoval, ako mladý muž vyťahuje šípy z tiel a nemilosrdne ich zbiera.

Škoda, že jeho jediný žijúci potomok sa narodil ako bastard. Nemohol byť dedičom Arista Kadmosa, smrteľníka, ktorým nový boh kedysi bol. Napriek tomu skrútil pery a pri pohľade na mladého muža uvítal žiaru hrdosti.

Belen si zdvihol masku a úctivo sklopil pohľad. Boh sa načiahol a prstami mu prešiel po línii tváre. Chlapcova tvár bola teraz taká podobná jeho vlastnej. Zjazvená šupka desaťročí sa z boha odlúpila, keď sa vzniesol a zanechala ho opäť mladým. Navždy v najlepších rokoch.

„Najväženejší z nás všetkých,“ povedal Belen a pokľakol. Ponúkol novému bohu zrolovaný zväzok z vreca pri boku – karmínovú hodvábnu tuniku, ktorá mala nahradiť odpornú nebesky modrú, čo mal teraz na sebe. „Vítame vás a na znak našej nehynúcej vernosti ponúkame krv vašich nepriateľov ako poctu vášmu menu. Sme tu, aby sme vás chránili svojimi životmi, kým nepríde čas, aby ste sa znovu zrodili v moci.“

Slová boli pre nového boha ako piesok v hrdle.

„Aj ďalej.“

„Áno, môj pane,“ povedal Belen.

Spoza Belena vyšli ďalší lovci, všetci zahalení v loveckej čiernej. Vliekli za sebou postavu v nebesky modrej tunike.

„Privedte ho ku mne,“ povedal Belenovi.

Z neďalekej ulice sa k nim blížili dve čierne SUV so zhasnutými svetlami. Prešli cez trávu, aby sa k nim dostali. Kadmosovci začali ihneď pracovať. Na tráve v Central Parku rozvinuli plachty a prekotúlali na ne mŕtvých lovcov. Prevrátili zeminu a nahradili tým zakrvavenú trávu. Naložili zmasakrované mŕtvoly do kufra ďalšieho SUV, ktoré zastavilo za nimi.

Vedel, že rovnaký rituál vykonávajú v celom parku aj ostatné pokrvené línie.

Zajatec sa opäť vrhol dopredu a ako besné zviera narazil lebkou do najbližšieho lovca. Preťali mu šlachy na členkoch, aby mu zabránili využiť jeho zvýšenú rýchlosť na útek. Dobré.

Lovci ho prinútili klaknúť si. Nový boh sa natiahol a strhol mu z hlavy kapucňu.

Zlaté oči horeli, zúrivo v nich vírili iskry sily. Z rany na čele mu vytekala krv, ktorá mu zafarbila kedysi žiarivú kožu a tuniku.

„Tvoja posledná užitočná sila ti bola odobratá,“ povedal nový boh. Chytil starého boha za hrst kučeravých hnedých vlasov, zaklonil mu hlavu a prinútil ho pozrieť sa nahor.

„Viem, po čom túžiš, Zabijak bohov,“ povedal starý boh v starobyľom jazyku. „A nikdy to nenájdeš.“

Potreboval len vedieť, že to nebolo zničené. Hnev nového boha bol svojím spôsobom eufóriou. Priblížil svoju čepeľ ostrú ako britva k mäkkému smrteľnému telu starého boha.

Nový boh sa usmial.

„Podvodník. Posol. Cestovateľ. Zlodej,“ povedal nový boh. Potom vrazil čepeľ do vyčnievajúcich kostí väzňovej chrbtice. „Nič.“

Z rany vytryskla krv. Nový boh hlboko vpíjal pohľad strachu starého boha, tú bolesť, tú nechotu uveriť, keď jeho moc vyprchávala. Škoda, že ju nový boh nemohol pridať k svojej vlastnej.

„Tak to už chodí, však?“ povedal nový boh. Naklonil sa a sledoval, ako starého boha opúšťa posledný záblesk života. „To, ako robil veci tvoj otec a jeho otec pred ním. Starí bohovia musia zomrieť, aby mohli povstať noví.“

V parku okolo nich bolo ticho, až na mokré zvuky čepele nového boha a povzbudzujúci praskot, keď konečne oddelil hlavu od tela. Nový boh zdvihol Hermesovu hlavu dostatočne vysoko, aby ju jeho stúpenci videli.

Lovci radostne zasyčali a búchali si pästami do hrude. Nový boh sa na ňu naposledy pozrel a potom hodil hlavu na najbližšiu plachtu spolu s ostatnými pozostatkami. Ráno už nebude ani stopy po ôsmich bohoch, ktorí sa ako blesk z jasného neba objavili na území Central Parku, ani po tých lovcoch, ktorí padli pri pokuse o ich zabitie.

Mesto okolo neho pulzovalo sotva potláčaným chaosom. Spievalo mu pieseň o prichádzajúcej hrôze. Chápal tú túžbu byť oslobodený.

„Ja som Hnev.“ Nový boh si klakol a ponoril prsty do krvavého blata. „Som váš pán.“ Potiahol si ich po lícach. „Som vaša pýcha.“

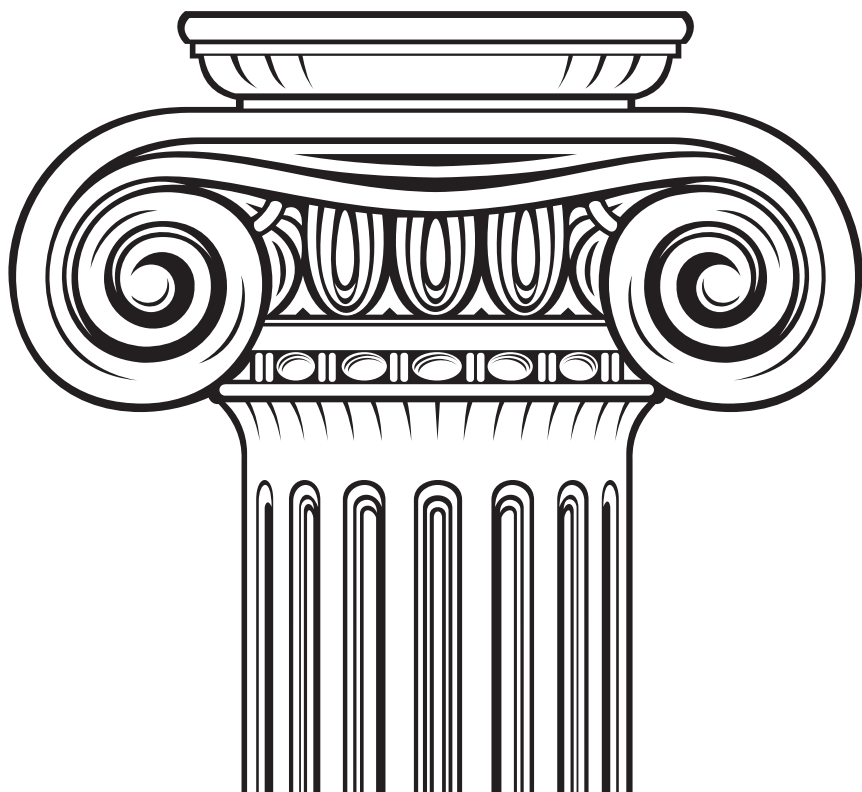
Lovci okolo neho si zdvihli masky, aby urobili to isté a rozmazali si vlhkú zem po chtivých tvárach.

Nový vek bol na dosah a čakal, kým sa ho zmocní ten, kto bude dostatočne silný, aby sa odvážil.

„Teraz,“ povedal nový boh, „začíname.“

PRVÁ ČASŤ

MESTO BOHOV

JEDEN

Jej matka jej kedysi povedala, že jediný spôsob, ako niekoho skutočne spoznať, je bojovať s ním. Podľa Loriných skúseností bola jediná vec, ktorú boj skutočne odhalil, miesto na tele, do ktorého nikto nechcel byť udretý.

Pre jej protivníka bolo tým miestom jednoznačne nové tetovanie na ľavej strane, to, ktoré bolo stále prekryté obvazom.

Lore zdvihla ťažké rukavice a nechala ich absorbovať ďalší nešetrný úder. Poskočila dozadu a jej tenisky na lacných modrých žinenkách zapíšťali. Čiary striebornej lepiacej pásky, ktoré držali provizórny ring pohromade, sa po piatich zápasoch v ten večer začali pod náporom vlhkosti a tepla odlepovať. Zastonala, keď pätou rozdupala najbližšiu z nich.

Po tvári sa jej lial pot, až cítila jeho slaná chuť. Lore si ho odmietla utrieť, aj keď ju štípal v očiach. Bolest' bola dobrá. Udržiavala ju sústredenú.

Toto – bitky – nebolo nič viac než nedávny zlozvyk, ktorý jej priniesol zúfalo potrebné uvoľnenie po Gilovej smrti pred šiestimi mesiacmi. Ale jej pôvodný sľub, že pôjde *len o tento jeden zápas*, sa rozplynul, keď pocítila ten známy nával adrenalínu.

Jeden zápas stačil na to, aby prelomil umŕtvujúci smútok, aby sa dostala z hlavy späť do tela. Dva prerušili hlbokú bolesť v jej srdci. Tri priniesli prekvapivé množstvo peňazí.

A teraz, o niekoľko týždňov neskôr, jej pätnásty zápas prinášal presne to, po čom tú noc zúfalo túžila. Rozptýlenie.

Lore si povedala, že s tým môže kedykoľvek prestať. Mohla by prestať, keď z toho už nebude mať dobrý pocit. Mohla prestať, keď to v nej vyvolalo príliš veľa toho, čo pochovala.

Ale Lore sa tam nedostala. Ešte nie.

V stiesnenej pivnici Red Dragon Fine Chinese Food bolo dusno. Žinenky obklopoval horúci tlak príliš mnohých tiel. Dav sa hýbal rovnako ako bojovníci a vytváral neoficiálnu hranicu ringu, zvierajúc svoje papierové poháre, z ktorých nemala vyjsť nazmar ani kvapka prvotriedneho alkoholu. Okolo Lore poletovali bankovky a stávky, prechádzali z ruky do ruky, až kým sa nedostali k Frankiemu, organizátorovi zápasu. Lore sa naňho letmo pozrela, keď upravoval poradie a stávky na ďalšie dva zápasy, večne viac zaujatý výhrou ako víťazom.

Z kuchyne nad nimi sa po schodoch valila para, vzduchu dodávala saténový nádych. Vôňa kuracieho kung pao bola lahodnou alternatívou k zápachu starých zvratkov a piva v zadbenných nočných kluboch, v ktorých sa zvyčajne točili zápasy.

Zdalo sa, že davu to nevaďí. Hlavne, že mu to poskytlo ilúziu ostrosti. Frankieho exkluzívny zoznam sa v týchto dňoch zdal oveľa menej exkluzívny. K modelkám, ľuďom z umeleckej scény a biznismenom, ktorí si podávali malé vrecúška s bielym práškom, sa teraz často pridávali decká zo súkromnej školy, ktoré skúšali hranice apatie svojich rodičov.

Jej protivníkom bol chlapec približne v jej veku. Mal jemnú nepoznačenú pokožku a neskutočné sebavedomie. Smial sa a ukazoval na ňu prstom, keďže si ju vybral spomedzi všetkých Frankieho dostupných bojovníkov. Lore sa rozhodla zničiť ho spolu s tým jeho kúskom hrdosti ešte skôr, ako ju nazval *dievčatkom* a poslal jej opilecký bozk.

„Nechaj ma hádať,“ povedala cez svoj chránič úst. Lore kývla smerom k obväzu na hrudi dospievajúceho chlapca, ktorý zakrýval jeho nové telesné umenie. „Žiť, smiať sa, milovať? Rosé po celý deň?“

Stiahol obočie, keď sa dav rozosmial. Chlapec jej švihol rukavicou po hlave a s námahou zachrčal. Pohyb v kombinácii s jeho miznúcou silou zanechal jeho hrudník odkrytý. Lore mala jasný cieľ, keď mu rukavicou udrela do citlivej pokožky s tetovaním.

Chlapec vypleštil oči, ťažko dýchal. Kolenami dopadol na žinenku.

„Vstaň,“ povedala Lore. „Zahanbuješ svojich priateľov.“

„Ty-ty hlúpa su...“ Chlapec sa začal dusiť chráničom. Lore uvažovala, ako dlho mu bude trvať, kým sa zrúti. Teraz mala jasnú odpoveď: päť minút.

„Som si *istá*, že ma tak nebudeš volať,“ povedala a obišla ho, „pretože si to ty, kto je na všetkých štyroch.“

S ťažkosťami sa postavil na nohy a funel. Prevrátila očami.

Už to nie je také vtípné, však? Pomyslela si Lore.

Gil by jej povedal, aby od toho hlúpeho chlapca odišla. Tým svojim neodsudzujúcim dedkovským spôsobom vždy Lore rýchlo pripomenul, že nemusí skočiť hneď do každej bitky, ktorá sa naskytne. Pravdou bolo, že toto by nenávidel a Lore kvôli tomu tiež trpela pocitom viny. Že ho sklamala.

Lore však skúšala aj iné spôsoby. Žiadny z nich jej nepomohol prekonať zdrvivujúci príval straty tak ako dobrý boj. A teraz to nebola len Gilova smrť, pred ktorou potrebovala uniknúť. Pod kožu sa jej zarýval nový strach.

Bol august a do jej mesta sa vrátil lov.

Napriek snahe ísť ďalej, zabudnúť na tienistý život, ktorý zanechala a vstúpiť do slnečného nového a lepšieho, jej myseľ bola stále naladená na pomalé odpočítavanie dní. Telo mala napätejšie, inštinkty sa zostrili, akoby sa pripravovala na to, čo príde.

Už pred dvomi týždňami začala v meste vídať známe tváre. Pripravovali sa na dnešný večer. Šok prišiel ako nôž do pľúc. Zahliadnutie tých tvárí bolo dôkazom, že všetka jej nádej, všetky jej tiché prosby vyšli nazmar. *Prosím*, rozmyšľala znova a znova v posledných mesiacoch, *nech je to v tomto cykle Londýn. Nech je to Tokio.*

Nech je to kdekoľvek inde, len nie v New Yorku.

Lore vedela, že dnes večer nemala ísť von. Nie, keď bude zabíjanie na svojom vrchole. Ak by ju spoznal čo len jediný lovec, pokrvné línie by nelovili len bohov. Išli by aj po jej krku.

Kútikom oka videla, ako si Frankie skontroloval svoje smiešne vreckové hodinky a dal pokyn, aby to zabalili. Predpokladala, že chce odísť a zasypávať si tvár peniazmi.